

Arrest

nr. 166 295 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. RUMONGE loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Somalisch staatsburger, beweert dat u in 2009 door uw familie fysiek mishandeld en met de dood bedreigd werd omwille van uw huwelijk met een man van Madiban-afkomst. Als gevolg van deze problemen vluchtten u en uw man in december 2009 naar Jemen. In Jemen kregen jullie samen een kind. Enkele jaren later overleed uw man. U hertrouwde met een man die even eens van Madiban-afkomst is. Omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jemen ontvluchtte u het land op 20 januari 2015. Uw huidige echtgenoot en uw kind verblijven op heden nog in Jemen.

U kwam in België aan op 6 mei 2015 en u diende op 7 mei 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolging vreesde vanwege uw familie. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u in Somalië als lid van de Dhulbahante-clan gehuwd bent met een man van Madiban-afkomst.

Zo kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de manier waarop uw relatie met uw eerste echtgenoot ontstond. In eerste instantie verklaart u hierover dat hij schooljongens met geld omkocht om u briefjes te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 25). Later in het interview verklaart u echter dat het niet om schooljongens maar om buurtkinderen ging die hij met snoep omkocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 27). Bovendien is het vreemd dat uw vriendin H., tevens van de Dhulbahante-clan, er vervolgens bij u, die niet op hem verliefd was en intieel geen contact met hem wou, op aandrang om hem toch te ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 26 en p. 29-30). Gevraagd wat zij er dan van dacht dat hij lid was van de Madiban, een minderheidsclan, stelt u dat zij dit geen probleem vond (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 29). Nochtans stelde u eerder in het interview al dat huwelijken tussen meerderheidsstammen en Madiban grote problemen opleveren (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 27). Het is dan ook bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u stelt dat H. uw geluk voor ogen had toen ze bij u aandrang op een ontmoeting met hem (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 29-30).

Het feit dat u uw relatie met hem vervolgens twee jaar lang verborgen wist te houden, hoewel u geregeld met hem afsprak bij H., mag ook verbazen (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 27). Hij had u immers benaderd via jongeren uit uw buurt of school (cf. supra). Het is dan ook ongeloofwaardig dat behalve H. niemand anders van uw relatie op de hoogte was. In verband met uw huwelijk wordt verder nog opgemerkt dat het vreemd is dat u beweert dat het uw toenmalige vriend was die de aanzet tot jullie huwelijk gaf maar dat u later stelt dat u het was die uw vriend vanuit Bosaso belde om daarheen te komen zodat jullie konden huwen (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 27-28). Ook kunnen er vraagtekens plaatst worden bij uw bewering over de manier waarop uw familie uiteindelijk op de hoogte raakte van uw huwelijk. Zo stelt u dat de getuigen van de huwelijk, nochtans drie vrienden van uw echtgenoot, u bij uw familie zou hebben verraden (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 28). Het is echter vreemd dat zij zoals u tijdens het gehoor voor het CGVS aangeeft enkel zouden hebben verteld dat u gehuwd was zonder aan te geven met wie u was getrouwd (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 29). U legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop uw familie dan precies de identiteit en clan van uw man achterhaalde. Zo stelt u aanvankelijk dat het uw broers waren die u vroegen met wie u gehuwd was en dat u hen antwoord gaf (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 17). Later in het interview stelt u echter dat het uw vader was die u sloeg tot u hem vertelde wie uw echtgenoot was (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 29).

Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u de reactie van uw familie op uw huwelijk niet beter kon inschatten. Zo stelt u dat u wel dacht dat ze negatief zouden reageren op uw huwelijk, maar dacht u niet dat de reactie zo hevig zou zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 26 en 28). Er kan echter redelijkerwijze worden aangenomen dat u beter zou kunnen inschatten wat de reactie van uw directe omgeving zou zijn op een dergelijk huwelijk, temeer daar u zelf stelt dat het een groot probleem is om met mensen van Madiban te huwen en dat uw vriend voor het huwelijk verklaarde dat hij bereid was om voor u te sterven (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 27). Daarnaast is het ook vreemd dat u de moeite doet om met uw vriend in het geheim te huwen in Bosaso, maar vervolgens braaf terugkeert naar Buhoodle wanneer uw ouders dit vragen (zie gehoorverslag CGVS dd. 02.12.2015, p. 29).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de stad Buhoodle. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het gebied Sool, Sanaag en Cayn (SSC) beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat er in de verslagperiode confrontaties plaats hebben gevonden tussen de verschillende partijen in het conflict om de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn. Hierbij vallen er soms enkele slachtoffers, voornamelijk strijders. Daarnaast vallen er soms één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen personen of milities van verschillende clans. De geraadpleegde bronnen melden ook een doelgerichte moord door al-Shabaab Northeast (ASNE) op een zakenman en een schietpartij in een theehuis.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in het gebied Sool, Sanaag en Cayn geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "bewijs Jemen - paspoort zoontje". Ter terechtzitting legt verzoekster fotokopieën van deze documenten neer, alsook een medisch attest waarop wordt aangegeven dat verzoekster "een *genitale vrouwenverminking type 4*" heeft ondergaan en een attest waarin haar littekens worden opgesomd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 januari 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster stelt dat de briefjes wel degelijk door buurtkinderen tot bij haar werden bezorgd: "De buurtkinderen zijn niet geschoold en stelden zich geen vragen bij de opdrachten die zij kregen. Enkel de verloning was voor hen van tel.". Bij het nalezen van het interview merkte verzoekster op dat "er miscommunicatie heerste omwille van verkeerde vertalingen. Zo vertaalde de tolk telkens het woord 'getuigen' met de term 'jongeren'. Hetgeen voor verwarring zorgde (gehoor CGVS p. 28)". Verzoekster heeft derhalve "het vermoeden dat de vertaler de termen schooljongens en buurtkinderen eveneens door elkaar heeft gebruikt".

Met betrekking tot haar beste vriendin, die als enige op de hoogte was van haar huwelijk met een man van een minderheidsclan, benadrukt verzoekster dat H. "enkel het beste met haar voor had. Dit blijkt tevens uit het feit dat verzoekende partij kon afspreken met haar man bij haar thuis en uit het feit dat Hafzeh, wetende dat verzoekende partij zich in een gevaarlijke situatie bevond, nooit met een woord gerept heeft over hun huwelijk aan derden."

Verzoekster legt uit dat haar vriend aanvankelijk als eerste begon over een huwelijk, maar dat zij daarna in Bosaso de mogelijkheid zag dit te doen en hem dan ook opbelde.

Zij stelt dat zij zowel door haar broers, als door haar vader mishandeld werd: "Het zijn dus zowel haar vader, als haar broers die haar aangepakt hebben. Eén van de twee vermelden kan dus geenszins als een tegenstrijdigheid aanzien worden, hoogstens als een onvolledigheid."

Waar haar verweten wordt dat zij de situatie van haar huwelijk verkeerd zou ingeschat hebben herhaalt zij dat "zij dergelijke reactie van haar ouders nooit verwacht had, zeker aangezien zij veel vrijheid kreeg".

Verzoekster benadrukt dat zij uit haar geboortedorp naar Jemen vluchtte, *“alwaar zij erkend werd als vluchteling en een zoontje kreeg”*. Volgens haar bewijst het feit dat zij in Jemen erkend werd als vluchteling *“dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is”*. De commissaris-generaal dient, aldus verzoekster, dan ook *“minstens hieromtrent te motiveren”*.

Verzoekster wijst erop dat haar zoontje tot een minderheidsclan (Madiban) behoort, waardoor noch zij noch haar zoontje kunnen terugkeren naar Somalië: *“Haar zoontje zal ontegensprekelijk gediscrimineerd worden in Somalië. Verzoekende partij zal hem niet kunnen beschermen.”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op artikel 3 EVRM. Zij stelt: *“Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).”*. Waar de commissaris-generaal stelt dat er slechts één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen verschillende clans vallen, meent verzoekster dat zij *“dus één van die doden”* zou kunnen zijn. Volgens verzoekster kan de commissaris-generaal *“niet onverschillig blijven ten aanzien van deze vaststellingen en heeft de plicht om de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen; ook na juli 2015”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen, van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt dat zij vervolging vreest vanwege haar familie omwille van haar huwelijk met een man van Madiban-afkomst. Verzoeksters verklaringen zijn echter dermate incoherent en onaannemelijk, dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

2.4. Zo legde zij wijzigende verklaringen af over de manier waarop haar relatie met haar eerste echtgenoot ontstond. Aanvankelijk vertelde zij *"Hij gebruikte eigenlijk mijn schoolgenoten. Hij gaf klein beetje geld, zodat die briefjes in mijn tas gestopt werden."* (gehoor, p. 25), maar later stelde zij *"Niet de klasgenoten. De jongeren. Hij gebruikte jongeren bij ons in de buurt, die hij omkocht. Met snoep."* (gehoor, p. 27). De loutere beweringen in het verzoekschrift dat *"er miscommunicatie heerste omwille van verkeerde vertalingen. Zo vertaalde de tolk telkens het woord 'getuigen' met de term 'jongeren'. Hetgeen voor verwarring zorgde."* en dat zij derhalve *"het vermoeden (heeft) dat de vertaler de termen schooljongens en buurtkinderen eveneens door elkaar heeft gebruikt"*, tonen niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat verzoekster verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor. Tot bewijs van het tegendeel bestaat het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Bovendien gaf verzoekster tijdens haar gehoor tweemaal aan de tolk goed te begrijpen (gehoor, p. 2, 30).

2.5. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeksters vriendin H., tevens van de Dhulbahante-clan, er bij verzoekster op aandrong de man toch te ontmoeten hoewel verzoekster niet verliefd was op hem en initieel geen contact wou met hem (gehoor, p. 26, 29-30), temeer daar verzoekster zelf aangaf dat huwelijken tussen meerderheidsstammen en Madiban grote problemen opleveren (gehoor, p. 27). Het is dan ook niet aannemelijk dat H., die aldus het verzoekschrift *"enkel het beste met haar voor had"*, bij verzoekster dermate aandrong op een ontmoeting met hem (gehoor, p. 29-30).

2.6. Verzoekster kan evenmin aannemelijk maken hoe zij erin slaagde haar relatie met hem twee jaar lang verborgen te houden, daar zij toegaf dat zij geregeld met hem afsprak bij H. en hij haar had benaderd via jongeren uit haar buurt of school.

2.7. Ook over de manier waarop haar familie de identiteit en de clan van haar man achterhaalde, legt verzoekster incoherente verklaringen af. Zo stelde zij eerst dat haar broers haar vroegen met wie zij gehuwd was en dat zij hen antwoord gaf *"Ik ben getrouwd met een man van de minderheidsstam Madiban. Eerst is dat niet rechtstreeks geweest, we zijn in het geheim getrouwd. Mijn broers kwamen er achter. Ze vroegen wie mijn man was, ik zei A.H.. Ze zeiden: toch niet van die Madeban. Ik zei ja."* (gehoor, p. 17), maar vertelde zij later dat haar vader haar sloeg tot zij hem vertelde wie haar echtgenoot was *"Mijn vader sloeg uit me wie die man was."* (gehoor, p. 29). De *post-factum* uitleg in het verzoekschrift dat zij zowel door haar broers als door haar vader mishandeld werd en dat *"Het zijn dus zowel haar vader, als haar broers die haar aangepakt hebben. Eén van de twee vermelden kan dus geenszins als een tegenstrijdigheid aanzien worden, hoogstens als een onvolledigheid."* kan deze twee versies niet verzoenen.

2.8. Ten slotte is het geenszins aannemelijk dat verzoekster de reactie van haar familie op haar huwelijk niet beter kon inschatten en dat zij na haar geheime huwelijk in Bosaso zelfs gewoon terugkeerde naar Buhoodle wanneer haar ouders dit vroegen (gehoor, p. 29). Dat *"zij dergelijke reactie van haar ouders nooit verwacht had, zeker aangezien zij veel vrijheid kreeg"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan niet in overeenstemming worden gebracht met haar verklaringen dat het een groot probleem is om met mensen van Madiban te huwen en dat haar vriend voor het huwelijk zelf stelde verklaarde dat hij bereid was om voor haar te sterven *"Hij was bereid bergen voor me te verzetten, ook al zou dat zijn leven kosten."*; gehoor, p. 27).

2.9. Waar er in het verzoekschrift gesteld wordt dat haar zoontje tot een minderheidsclan (Madiban) behoort, waardoor noch zij noch haar zoontje kunnen terugkeren naar Somalië, omdat *"Haar zoontje zal ontegensprekelijk gediscrimineerd worden in Somalië. Verzoekende partij zal hem niet kunnen beschermen."*, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster maakt echter geenszins door middel van verklaringen of objectieve elementen aannemelijk dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.10. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster fotokopieën, volgens de inventaris "*bewijs Jemen - paspoort zoontje*". Ter terechtzitting legt verzoekster kleurenfotokopieën van deze documenten neer. Verzoekster benadrukt dat zij uit haar geboortedorp naar Jemen vluchtte, "*alwaar zij erkend werd als vluchteling en een zoontje kreeg*". Volgens haar bewijst het feit dat zij in Jemen erkend werd als vluchteling "*dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is*".

Vooreerst betreffen deze stukken slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Verzoekster slaagt er tot op heden niet in de originelen hiervan voor te leggen.

Voorts is één neergelegd document niet vertaald en wordt het bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het stuk afkomstig van "*Republic of Yemen*", deels opgesteld in het Engels, vermeldt slechts dat verzoekster "*is registered at Registration Center located in Immigration, Passport and Nationality Authority in Sana'a*", maar bevat geen aanwijzingen over verzoeksters beweerde erkenning als vluchteling in Jemen of over de beoordeling van haar asielrelaas aldaar. De fotokopie van het paspoort van haar zoontje vermeldt als nationaliteit "*Somali*" en als geboorteplaats "*Sana'a*", maar bevat evenmin informatie over verzoeksters status in Jemen.

Deze documenten kunnen derhalve de beoordeling van verzoeksters problemen in Somalië niet staven.

2.11. Het ter terechtzitting voorgelegde attest waarin littekens op haar lichaam worden opgesomd, kan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet herstellen, daar uit het attest niet kan blijken wanneer en op welke wijze verzoekster deze littekens heeft opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

2.12. Het ter terechtzitting neergelegde medisch attest waarop wordt aangegeven dat verzoekster "*een genitale vrouwenverminking type 4*" heeft ondergaan, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van haar asielmotieven.

2.13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met

artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in het gebied Sol, Sanaag en Sayn geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Op basis van “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland” van 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat er in de verslagperiode confrontaties plaats hebben gevonden tussen de verschillende partijen in het conflict om de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn. Hierbij vallen er soms enkele slachtoffers, voornamelijk strijders. Daarnaast vallen er soms één of enkele doden bij gewelddadige confrontaties tussen personen of milities van verschillende clans. De geraadpleegde bronnen melden ook een doelgerichte moord door al-Shabaab Northeast (ASNE) op een zakenman en een schietpartij in een theehuis.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster “*dus één van die doden*” zou kunnen zijn en dat de commissaris-generaal “*niet onverschillig (kan) blijven ten aanzien van deze vaststellingen en de plicht (heeft) om de veiligheidssituatie in een bepaald land op te volgen; ook na juli 2015*”, merkt de Raad op dat deze loutere beweringen niet aantonen dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Besluit

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK